

юздаността на Дантона, а още повече на неговитѣ приближени. Дантонъ лесно прощаваше на заблуденитѣ и даже на бесчестнитѣ хора, ако тѣ само се показваха за революционери. Робеспьеръ искаше щото свободата да си остане добродѣтелна. „Той се бои отъ пари“, казваше Дантонъ за Робеспьера съ прѣзрение. „Нему трѣбватъ разврата на Персеполь“, казваше Робеспьеръ гнѣвно за Дантона. Робеспьеръ бълнуваше тогасъ за едно прѣчистявие на Конвента. „Споредъ него въ Конвента нѣмаше нито десетъ добродѣтелни хора“, казваше за него Било-Варенъ.

Тая нравственна разлика мѣжду двамината тие дѣятели, усигури побѣдата на Робеспьера. Неговия противникъ много по-лесно можаше да си завоюва популярностъ; дързостното му краснорѣчие, ечащия му гласъ, свободата на рѣчитѣ му и даже лекомисленното му поведение, способствуваха на зближението му. Но Робеспьеръ се ползуваше съ неподкупна честностъ; казваха *неподкупния* Робеспьеръ, който епитетъ никой не би се рѣшилъ да притури при името на Дантона. Това бѣ причината която спечели на Робеспьера общественото мнѣние. Слава за този народъ, който е билъ способенъ да направи подобно прѣдпочтение.

И тѣй ние знаемъ вече къмъ кого се отнасяха думитѣ на Сенъ-Жуста: *снисходителни* и *подкупени*.

Още едно условие благоприятсвуваше на Робеспьера, което тѣй сжщо се обяснява съ народния френски характеръ. У единъ теоретиченъ народъ, увлеченъ отъ правила и положения, единъ сентенциозенъ историкъ и педантъ, който е готовъ да жертвува дѣйствителността за думи, трѣбваше да надвие надъ единъ страстенъ дѣецъ, който крачеше къмъ цѣльта си безъ да се грижи за поучения, и който викаше: „въ революционно време трѣбва да се дѣйствува, а не да се регламентира“.

Отъ нѣкое време Дантонъ, било по естествена бес-